Выходить у Львовѣ що дня (крôмъ недѣль и гр. кат. святъ) о 5-ой годинѣ по полудни.

Администрація подъ ч. 8 улиця Чарнецкого.

Редакція ул. Францішканьска ч. 10, дверѣ 10.

Письма приймають ся лишь франкованй.

Рекламаціи неопечатанй вôльнй бдъ порта. Рукописи не звертають ся.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додатокъ до „Газеты Львôвскои".

Предплата у Львовѣ въ Администраціи „Газеты Львôвскои" и въ ц. к. Староствахъ на провинціи:
на цѣлый рôкъ 2 зр. 40 к.
на пôвъ року . 1 зр. 20 к
на чверть року . 60 к.
мѣсячно . . . . . 20 к.
Поединоке число 1 кр.

Зъ почтовою пересылкою:
на цѣлый рôкъ 5 зр. 40 к
на пôвъ року 2 зр. 70 к
на чверть року 1 зр. 35 к
мѣсячно . . . . 45 к
Поединоке число 3 кр

Ч. 265 | Нинѣ: Завтра: | Отд. Пр. В. Альвпія | Амброзія Зач. Д. М. | Середа 25 лист. (7 грудня) 1892. | Всходъ сонця 7 г 38 м.; заходъ 4 г. 5 м. Баром. 740 терм. — 2° — 4·8° | Рôкъ II.

Рада державна.

Въ доповненю справозданя зъ послѣдного засѣданя Палаты пословъ, на котрôмъ справа фонду диспозиційного закончила ся остаточно вôдкиненемъ сеи позиціѣ, подаемо ще коротенькій змѣстъ бесѣдъ слѣдуючихъ пословъ:

Пос. Шнайдеръ заявивъ, що антисеміты будуть голосувати за фондомъ диспозиційнымъ, щобы вытрутити лѣвици зъ рукъ нагоду до робленя пресій на правительство лишь въ тôй цѣли, щобы здобути кôлька текъ міністеріяльныхъ. Такъ голосуючи — казавъ бесѣдникъ — голосуемо противъ жидôвского интересу.

Пос. Паттай заявивъ именемъ христіяньскихъ соціялістôвъ, що будуть голосувати за фондомъ диспозиційнымъ, хочь гидять ся способомъ, въ якій вôнъ уживае ся, а то длятого, щобы тымъ зазначити переконаня широкихъ масъ людности, що треба рѣшучо вôдпирати забаганки тои партіѣ, котра стремить чимъ разъ больше до того, щобы позбавити державу характеру христіяньского, партіѣ, котра пôдъ взглядомъ економічнымъ есть державѣ просто шкôдлива, котра пôдъ взглядомъ народнымъ не есть Нѣмцямъ пожиточна.

Пос. Пленеръ полемізувавъ зъ пос. Яворскимъ и доказувавъ, що больщость коаліційна выключае зъ горы вôдъ участи деякй елементы, котрй репрезентують засады незгôднй зъ интересами державы, отже больщость така мусить мати характеръ політичный. Выходить то — казавъ бесѣдникъ — навѣть зъ бесѣды пос. Яворсколо, котрый вôдсувае ся вôдъ Молодочехôвъ задля ихъ політики заграничнои, выступаючои противъ тридержавного союза. Оперта на тôмъ союзѣ політика заграничча не дасть ся вôдорвати вôдъ внутрѣшнои и тому то больщость коаліційна не може опирати ся лишь на проґрамѣ економічнôй, на котру годились бы и скрайнй елементы. Дальше доказувавъ бесѣдникъ, що и ґр. Гогенварта яко федераліста не треба бы допустити до участи въ коаліціи больщости парляментарнои. О заявленю президента сказавъ бесѣдникъ, що оно повинно бути выголошене по бесѣдѣ кн. Шварценберґа. Суть то краснй слова, але лѣвиця, поучена досвѣдомъ, не вѣрить имъ и длятого то не вôдведе еѣ вôдъ голосованя противъ фонду диспозиційного.

Пос. Шварценберґъ заявивъ, що не выступавъ противъ дуалізму, лишь противъ тыхъ стремлень на Угорщинѣ, що хотѣли бы вôдорвати Угорщину вôдъ державы.

Въ поименнôмъ голосованю вôдкинула Палата 167 голосами противъ 146 фондъ диспозиційный. Противъ него голосували: сполучена Лѣвиця, Нѣмцѣ-народовцѣ, Молодочехи зъ выимкою пос. Тільшера и Трояна, котрй усунули ся вôдъ голосованя, два шенерерôвскй антисеміты Децъ и Гавкъ и пос. Лінбахеръ. Коли пос. Люеґеръ вôддавъ голосъ за фондомъ, повставъ на лѣвици великій крикъ. Пос. Люеґеръ вôдозвавъ ся на то: Такъ, такъ, завсѣгды противъ жидôвъ. Зъ Кола польского не були при голосованю: Вол. Чайковскій, котрый поѣхавъ на похоронъ брата, Леваковскій, Страшевскій и Вольфартъ. Мін. Кінбурґъ яко посолъ усунувъ ся вôдъ голосованя. Міністры ґр. Фалькенгаймъ и Залескій голосували за фондомъ. Зъ клюбу Гогенварта усунулось було 24 членôвъ вôдъ голосованя.

На вчерашнôмъ засѣданю Палаты пословъ вôдповѣдавъ президендъ кабінету на интерпеляцію въ справѣ розвязаня рады громадскои въ Ліберци. Ґр. Таффе сказавъ, що рекурсу не внесено въ приписанôмъ речинци и длятого не мôгъ розôбрати сеи справы въ ходѣ инстанцій. Однакожь то не стоить ему на перешкодѣ заявити, що удобряе поступованье намѣстника, узасаднене истнуючими вôдносинами. Президентъ міністрôвъ наводить цѣлый рядъ провинъ репрезентаціѣ Ліберца противъ зарядженъ намѣстника и ческого Сойму, а також пôдбурюючй бесѣды голошенй въ радѣ мѣскôй, котрыхъ повторене въ газетахъ спонукало ихъ конфіскату, потверджену судомъ. Президентъ міністрôвъ зазначивъ особливо звѣстне оповѣщене, прибиване кôлька разôвъ въ ліберецкôй лазни („Тутъ вôльно купати ся лишь Нѣмцямъ"); дальше безуспѣшность упôмнень, даваныхъ бурмістрови задля браку вôдповѣдного надзору поліційного въ товариствахъ и зборахъ, якъ то н. пр. стало ся пôдчасъ торжества седаньского, устроеного дня 1 вересня с. р. нѣмецко-народнымъ союзомъ. Тогды выголошено безъ перешкоды бесѣды, котрй оголошенй опôсля друкомъ були сконфіскованй. Дальше наводивъ президентъ міністрôвъ, яко характеристику вôдносинъ, мундуры мѣскои сторожи безпечности, котрыхъ взôрцѣ не були взятй зъ Австріѣ (пруски мундуры *Ред.*). Наконець пригадавъ президентъ міністрôвъ походъ зъ смолоскипами, устроеный въ честь бурмістра и терористичнй маніфестаціи передъ помешканемъ

НА АВАЛѢ.

Оповѣдане зъ минувшины Сербôвъ.

Осипа Тужимского.

(Дальше.)

— Тямлю, такъ якъ бы се дѣялось нинѣ: кличе мене батько до себе: „Саво! — каже до мене поважно — завдамь тобѣ нинѣ важну роботу. Нинѣ приѣде до насъ жѣнка брата князя Куюнджича, а ты мусишь вôдвезти еѣ въ горы до родины Милоша Обреновича. Тамъ найде притулокъ; гарнй дубровы рудницкй закрыють еѣ передъ турецкою погонею; тамъ не буде ѣй грозити нѣяка небезпечнôсть. Ты бувъ уже въ горахъ. Чи знаешь добре сю дорогу мѣжъ ярами, а передовсѣмъ, чи маешь вôдвагу пойти въ сю дорогу?' — пытае ся батько мене. Чи я мавъ вôдвагу й охоту? Боже мôй! я бувъ гордый зъ такого пôсланництва, бувъ бы побѣгъ зъ охотою противъ цѣлои шайки Туркôвъ; серце рвало ся и смѣялось на гадку такои дороги та небезпечности, яка на мене въ дорозѣ мала ждати.

Лице старця розъяснило ся, коли вымавлявъ тй слова; здававъ ся менѣ молодымъ и гарнымъ молодцемъ, а не бѣднымъ возникомъ, котрого прибили вѣкъ и труды житя. А вôнъ оповѣдавъ дальше:

— А жили мы тогды въ селѣ Балуза, милю вôдъ Крагуева, на дорозѣ зъ Чачка. Наша хата, такъ якъ и всѣ иншй, щезала въ зелени буковыхъ деревъ. Батько мôй, подôбно якъ и всѣ инші сусѣды, бажавъ схопити за зброю, колибъ Турки напали. Милошъ утихомирювавъ всѣхъ, та кровь бушувала въ жилахъ, мы не хотѣли его слухати; въ головахъ намъ кипѣло, а руки самй хапали зброю и кинджалы. Не повѣрите, якъ нетерпеливо ожидавъ я хвилѣ, въ котрôй, якъ батько заповѣвъ, явить ся нашъ гость милый. И вже добре смеркло, коли зъ далека почули мы стукôтъ кôньскихъ копытъ. Два малй турецкй коники зближали ся помалу въ сторону нашои хаты. На однôмъ зъ нихъ сидѣла жѣнка Куюнджича, Милена, а на другôмъ еѣ провôдникъ. Зъ цѣкавостю глянувъ я на жѣнку, котра по турецкому звычаю закрыла собѣ лице серпанкомъ; коли вôдкрыла его, то мы побачили немовь свѣтло сходячои зôрницѣ. Якй въ неѣ були очи! Якій поглядъ! Стôльки лѣтъ, а ще не можу забути враженя, якого зазнавъ я, побачивши еѣ. Правда, мôй пане, (старець гланувъ при тыхъ словахъ на мене), що то смѣшно по стôльки лѣтахъ тямити ще выразъ лиця, поглядъ нещасной бурлачки. Она поблѣдла зъ утомы, а не могла и кôлька хвиль вôдпочати; мусѣла знову выбирати ся въ дорогу.

— Хто знае, що завтрѣшный день принесе; не можна й хвилинки тратити! — промовивъ батько, похожаючи по притемненôй нарокомъ комнатѣ. Треба було спѣшити ся! По пôвночи мали мы выѣхати.

— Спѣши ся, спѣши! — нагливъ мене все батько. — Та закимъ выѣдете — додавъ, беручи мене за лѣву, а жѣнку за праву руку— пôдôйдѣть до мене. А стоявъ передъ образомъ опѣкуна нашого краю, передъ котрымъ все горѣла лямпочка. Потôмъ принѣсъ два яснй пістолеты, окутй срѣбломъ.

— Передъ чудотворнымъ нашимъ опѣкуномъ и Богомъ поручаю тобѣ, мôй дорогій сыну, вѣрну подругу Куюнджича и даю тй два пістолеты, що я дôставъ въ спадщинѣ по батьку — такъ промовивъ мôй батько поважнымъ голосомъ. — Не ужий ихъ противъ Туркôвъ, бо они вже свое вôдробили, але борони Милены, еѣ чести, а въ потребѣ позбавъ и себе и еѣ житя — додавъ, обôймаючи насъ обое заплакаными очима. — Ну! а теперь на знакъ згоды подайте собѣ руки.— Сказавъ се и вышовъ зъ комнаты.

Мовчки вволили мы его волю. Я запхавъ пістолеты за поясъ и въ чверть години пôзнѣйше були мы вже въ дорозѣ.

Що то за нôчь була! Тремчу, коли еѣ згадаю. Въ тревозѣ о долю повѣреноѣ моѣй опѣцѣ жѣнки Куюнджича, постарѣвся я о кôлька лѣтъ. Я маловаживъ собѣ власне житє. Але Милена мусить жити, я мушу спасти еѣ! — думавъ я собѣ цѣлу дорогу.

Тихій, придавленый шепôтъ власныхъ слôвъ полохавъ мене; за найменшимъ подувомъ вѣтру ставали мы, ховали ся пôдъ корчѣ и малу деревину. По кôлькохъ годинахъ дороги, котрй здавались менѣ цѣлымъ вѣкомъ, Милена почала нарѣкати, що вже не стае ѣй силъ, а ногами, покалѣчеными вôдъ острого каменя, вже не може рухати.

— Понесу тебе — сказавъ я ѣй — а

догадочного автора статьѣ въ Reichenb. Ztg., ганьблячого поступоване бурмістра, котрый пôдчасъ урядового торжества выступивъ безъ ордеру. Пôдъ партійнымъ зарядомъ ліберецкои рады громадскои була горожаньска свобода такъ загрожена, що стало небезпечно зазначувати публично невôдповѣдне поступоване.

Розвязане рады громадскои въ Ліберци, дае мешканцямъ можнôсть освободити ся вôдъ терористичныхъ примхъ партійного духа, котрого односторонне появлене ся змусило бы кожду державну адміністрацію до чинного выступленя. Отже розвязане було зовсѣмъ оправдане, бо оно не було вымѣрене анѣ противъ автономіѣ мѣскои, анѣ противъ нѣмецкого характеру Ліберца. (Оплески въ правицѣ)

Дальше вôдповѣдавъ президентъ міністрôвъ на двѣ интерпеляціи Прадого, поставлени въ сѣй самôй справѣ. — Пос. Пленеръ поставивъ внесене, щобы вôдкрыто дискусію надъ сею вôдповѣдею президента міністрôвъ. Внесене се принято. За нимъ голосувала лѣвиця, нѣмецки народовцѣ, Молодочехи, часть клюбу Коронініого и антісеміты.

По сѣмъ вела ся дальша дебата буджетова. Роздѣлъ 6: „Причинокъ для спôльныхъ справъ“ принято. При титулѣ: „Центральна управа“ міністерства справъ внутрѣшныхъ, жалувавъ ся пос. Гесманъ на недостаточне улаштоване асекураційного дѣла и жадавъ строгои и енерґічнои контролѣ заведень асекураційныхъ. — Пос. Ґросъ жалувавъ ся на славяньщене Моравы и обговорювавъ подѣѣ въ Иглавѣ та домагавъ ся охороны для особистои безпечности въ нѣмецкихъ мѣстахъ та примѣрного караня виновникôвъ всѣлякихъ насильствъ. — Пос. Соколъ жалувавъ ся на самоволю въ выконуваню закона о товариствахъ и зборахъ и заявивъ, що позаякъ груднева конституція есть недостаточна, то Чехи мусять домагати ся ческого права державного яко вôдшкодованя. — Міністеръ торговлѣ предложивъ проектъ закона о провізоричнôй угодѣ торговельнôй зъ Испанією. На тôмъ закôнчило ся засѣдане, а слѣдуюче назначено на нинѣ.

Справы краеві.

(Статистика аренды земныхъ маетковъ). Велике значѣне, яке системъ аренды маетковъ земныхъ мае зъ огляду економічного и суспôльного, каже збирати вѣсти про се, въ якôмъ степени системъ арендовый есть розшпреный въ нашôмъ краю и въ чиихъ рукахъ находить ся аренда.

Отже Выдѣлъ краевый выславъ до всѣхъ выдѣлôвъ повѣтовыхъ обѣжникъ, въ котрôмъ взывае, щобы предложити ему поименни списы маеткôвъ табулярныхъ, що находять ся въ поодинокихъ повѣтахъ, зазначуючи при каждôмъ маетку въ окремôй рубрицѣ имя и прôзвище арендатора, коли маетокъ выарендовано. Въ тôмъ случаю мають выдѣлы повѣтови подати, на кôлько лѣтъ выарендовано маетокъ, безъ огляду на то, кôлько лѣтъ уже минуло.

Въ списахъ не мають мѣстити ся дрôбни посѣлости выдѣлени зъ дôбръ табулярныхъ, котри стали ся власностію иншихъ особъ, але за те мають стояти въ списѣ фôльварки, що становлять бôльшу посѣлôсть, а выарендованыхъ въ малыхъ частяхъ селянамъ. Въ тôмъ случаю именъ и прôзвищъ дрôбныхъ арендаторôвъ подавати не треба.

Обробленемъ повысшихъ датъ що до аренды земныхъ маеткôвъ займе ся краеве бюро статистичне, що есть пôдъ управою посла проф. Тадея Пиляты въ Выдѣлѣ краевôмъ.

Переглядъ політичный.

Ситуація парляментарна доси ще не змѣнила ся и для того все ще ходять всѣлякі вѣсти о змѣнахъ въ кабінетѣ та о розвязаню Рады державнои, котри однакожь не мають нѣякои пôдставы. Въ сѣй справѣ доносять до Czas-у: О сколько можна судити, то правительство не веде нѣякихъ переговорôвъ зъ лѣвицею. Лѣвиця стоить доси на становищи опозиційнôмъ. Дімісія ґр. Кінбурґа буде принята сими днами, скоро лѣвиця буде при тôмъ обставати. Лѣвиця есть властиво изольована, бо при голосованю надъ фондомъ диспозиційнымъ побѣдила лишь при помочи Молодочехôвъ. Колибъ можна вытягати зъ того консеквенціи, то треба бы хиба утворити міністерство зъ лѣвицѣ и Молодочехôвъ. Въ декотрыхъ кругахъ лѣвицѣ повстала навѣть гадка утворити бôльшôсть зъ нѣмецкои лѣвицѣ и Молодочехôвъ пôдъ окликомъ лібералізму. Зачувати однакожь, що въ молодоческôмъ клюбѣ лагодить ся змѣна дуже некористна для лѣвицѣ.

Справа панамска готова ше стати ся для президента Карнота такъ само злощасною, якъ свого часу справа Вільзона для Ґревіого. Говорять голосно, що братъ Карнота мае бути дуже скомпромітованый въ справѣ панамскôй.

Новинки.

Львôвъ дня 6 грудня.

— **Погорѣльцямъ громады Мѣсце,** въ повѣтѣ коросненськôмъ, удѣливъ Є. Вел. Цѣсарь 400 зр. запомоги.

— **Ц. к. краєва Рада шкôльна** именувала на засѣданю въ дня 28 падолиста с. р.: Віктора Кшановского управителемъ муж. 6-клясовои школы народнои въ Перемышли; Осипа Ганулю старшимъ учителемъ въ тôй же школѣ; Сем. Кочиркевича мол. учителемъ муж. 4-кляс. школы въ Перемышли, Франца Марца управителемъ у Верхославицяхъ; а затвердила у званю учительскôмъ о. Григорія Ярему, катихита въ ґімназіѣ въ Бродахъ.

— **Ц. к. Дирекція зелѣзниць державныхъ** подае до вѣдомости, що сими днями выйшовъ додатокъ V. до липневого выданя 1892, ґенеральнои тарыфы товаровои австрійскихъ зелѣзниць державныхъ важный зъ днемъ 1 грудня 1892.

— **Почетне горожаньство** надала громада мѣста Будзанова ґр. Юрієви Дунінъ-Борковскому за заслуги для повѣта теребовельского.

— **Презенту на Стрѣльбичѣ,** деканата старосамбôрского, одержавъ о. Ив. Яворскій.

— **Рускій народный театръ** перебувавъ въ Сучавѣ до 4 грудня, а вчера приѣхавъ до Коломыѣ. Нинѣ дае першу выставу „Запорожецъ за Дунаемъ“. Въ роли титуловôй спѣвае спѣвакъ львôвскои оперы п. Кончевичь.

— **Головна выграна** льосôвъ выставы вѣденьскои дôстала ся тремъ убогимъ людямъ, що купили льосъ въ спôлцѣ. Суть се: кравець Ґрегеръ, маніпулянтъ Шнабель и купець Шпіцеръ. Кождый зъ нихъ дôстане по 20.000 зр.

— **Дирекція „Народнои Торговлѣ“** повѣдомляе, що п. Антôнъ Лянґнеръ, бувшій начальникъ складу въ Станіславовѣ, уступивъ зô звязи персоналу „Народнои Торговлѣ“.

— **Выдане етноґрафічнои карты Руси-Украины** було предметомъ нарады на двохъ послѣднихъ засѣданяхъ головного выдѣлу товариства „Просвѣта“. Выготовлене тои карты поручивъ выдѣлъ остаточно дрови Григорієви Величкови, теперь професорови львôвскои мужескои семинаріѣ учительскои, котрый вôдбувъ специяльни студіѣ ґеоґрафіи въ университетѣ львôвскôмъ, а опôсля доповнивъ ихъ черезъ рôкъ въ Парижи, а черезъ рôкъ въ университетѣ въ Россіи, де передовсѣмъ студіювавъ ґеоґрафію Руси-Украины. П. Гр. Величко зобовязавъ ся выготовити карту до Нового року 1893 го. Отже въ тôй справѣ вôдбули ся два остатни засѣданя выдѣлу „Просвѣты“ и рѣшено такъ: Карта мае бути передовсѣмъ

при першôмъ ручаю, котрый стрѣнемо, вôдпôчнемо трохи. Покрѣпишь ся водою:

Мимо утомы, Милена не хотѣла анѣ хвилинки вôдпочивати.

— Волю вже ити, — казала — кобы лишь дойти якъ найскорше.

Слабе свѣтло зôрнички, що заблимало на небѣ, заповѣдало намъ недалекій ранокъ.

— Ще годину, а станемо у меты! — потѣшавъ я еѣ, якъ мôгъ.

Темни рудницки дубровы видѣли вже зъ далека; ще година часу, а будемо спасени— думавъ я собѣ въ души, хочь и мене покидала вже сила. Я бувъ бôльше втомленый обавою о Милену, якъ самою дорогою; о камѣне и галузе покровавивъ я собѣ ноги. Милена не могла вже йти, я мусѣвъ взяти еѣ на руки и въ той спосôбъ вузкою дорôжкою середъ пропастей и дикихъ ярôвъ пересувати ся ночю въ найбôльшôй тайнѣ, щобы борони Боже, нѣякимъ, хочь бы и найменчимъ шелестомъ не зрадити ся передъ ворогомъ. Що то була за подорожь! Боже мôй! Не маете понятя, добрый пане! — И мôй старець задумавъ ся на хвилину.

— Колибъ то не була Милена, то я бувъ бы въ ночи, не вагаючись, полетѣвъ першій и кинувъ ся на громады туркôвъ, котри имовѣрно недалеко вôдъ насъ стояли таборомъ. Я бувъ лютый на нихъ, а не мôгъ Милены покинути.

— Не смѣйте ся зъ мене — промовивъ вôзникъ тихо — та я полюбивъ сеѣ памятнои ночи жѣнку Куюнджича. Така молода и тôлько мусѣла терпѣти! Справдѣ, я любивъ еѣ, але й думати про се не смѣвъ.

Наразъ думку мою перебивъ далекій стукôтъ кôньскихъ копытъ.

— Що се, що се? — пытала Милена. Мы переходили якъ разъ малою долинкою

— Мусимо спѣшити ся, се ворогъ! — вôдповѣвъ я придавленымъ голосомъ — на тôй рôвнинѣ мы пропали, ледви кôлька корчѣвъ стоить, де мы моглибъ скрытись.

— Пістолеты набити? — холодно и спокôйно спытала Милена.

Я мовчавъ, слова загрязли менѣ въ горлѣ. Стукôтъ чути було що разъ выразнѣйше, вже и поодиноки голосы можна було почути.

— Кôннота и пѣхота турецка вертае зъ добычею до Бѣлгороду — сказавъ я, отъ такъ, абы щось сказати та перебити страшне мовчане, яке мѣжь нами настало.

Спокôй и холодна кровъ Милены лякали мене. Она все дивила ся на пістолеты, якъ бы хотѣла пересвѣдчити ся, чи въ потребѣ выратую еѣ честь.

Въ очахъ еѣ читавъ я зовсѣмъ выразно просьбу, щобъ я не тративъ вôдваги. — Памятай собѣ, цѣляй добре! — шепула тихо, а я вважавъ ти слова приказомъ. Лише оденъ корчь стоявъ при дорозѣ, котрою надъѣздили Турки, и мы за той корчь схоронили ся, станули за нимъ. — Милено, схили ся! — просивъ я жѣнку Куюнджича. Она анѣ не задрожала. Мы стояли въ купцѣ, рука объ руку, я чувъ, якъ у неѣ серце било ся. Смерть простягала до насъ свои руки. Лише кôлька найцять крокôвъ було вôдъ насъ до Туркôвъ. Они сварили ся голосно мѣжь собою о пересвѣдченя Милоша.

— Що вôнъ може зыскати на угодѣ зъ раею (христіяниномъ)? Нѣчо! А вôдъ башѣ помôчь готова — говоривъ оденъ зъ нихъ.

— Колижь вôнъ самъ хоче зôстати башою! Хиба вы не знаете, яка громада хоробрыхъ ишла за нимъ зъ Рудникъ? — говоривъ другій.

— А якій то гарный народъ, хочь лише зъ костуромъ выступивъ противъ насъ — смѣявъ ся третій.

— Милошь Обреновичь, староста рудницкій, нѣчо не значить; я знаю раѣвъ лѣпше, они мають зброю, лише ховають передъ нами.

— Милошь зъ Сулейманомъ въ згодѣ, а баша радо схоче его мати за приятеля — казавъ иншій.

— А може насъ зрадить? — пытавъ ся зновь третій.

Такъ они розмавляли и смѣяли ся, ажь доѣхали до дерева, за котрымъ мы сховали ся.

Я мôгъ уже докладно видѣти кôлька найцять нашихъ бранцѣвъ, котри збити, звязани, въ кайданахъ волѣкли ся разомъ зъ ними.

— Невѣрный! — крикнувъ наразъ оденъ турокъ, побачивши насъ. Дика громада туркôвъ такъ и закричала зъ радости. Кôлькохъ зъ нихъ обступило насъ довкола. Я глянувъ въ очи Милены и вычитавъ у нихъ просьбу о добре вымѣреный и скорый выстрѣлъ.

Я вымѣривъ пістолетъ. Що дѣялось

етноґрафічна — т. є. показати обємъ землѣ замешканый русинами (въ Угорщинѣ, въ Австріи и въ Россіи). На обємѣ земель руско-украиньскихъ мають зазначитись красками также и другі проживаючі тамъ народы; и мають такожь зазначитись кольоніѣ руско-украиньскі посередъ сусѣдныхъ народôвъ. На картѣ мають бути зазначені такожь горы Карпатскі и Кавказкі а зъ мѣсцевостей мають навести ся: мѣста, мѣсточка и села знані зъ подѣй историчныхъ або яко мѣсця маючі значѣне зъ огляду на промыслъ. Нинѣшні політичні границѣ державні (Угорщина, Австрія и Россія) мають бути на картѣ вызначені, такъ само и границѣ ґуберній въ Россіи. На картѣ мае бути помѣщеныхъ такожь кôлька картинокъ по кутахъ (якъ годôвля худобы на обшарѣ Руси-Украины, пôдземні скарбы и т. д.) Красками мають бути вôдзначені три головні сусѣдні народности Руси-Украины, а именно: Поляки, Москалѣ и Румуны.

— **Дроты телеґрафічні** на шляху Львôвъ-Вѣдень попорерывала буря, яка лютила ся въ пятницю въ ночи. Зъ тои причины перервана була въ суботу комунікація телеґрафічна зъ Вѣднемъ.

— **Холера.** Угорске Міністерство справъ внутрѣшныхъ знесло всѣ стаціѣ ревізийні на галицкôй и буковиньскôй граници, такъ що рухъ зовсѣмъ вôльный. — Зъ повѣта гусятиньского прийшла вчера вѣстка, що въ Чорнокôнцяхъ великихъ занедужала на холеру дня 3 с. м. Текля Халупникъ, жѣнка зарôбника, 50-лѣтня. Въ инишихъ мѣсцевостяхъ повѣта гусятиньского, въ котрыхъ дотеперь були выпадки холеры, не занедужавъ нѣхто новый. — Въ Варшавѣ пôсля урядового обчисленя вôдъ 23 вересня до кôнця падолиста померло лише 66 особъ на холеру. Въ Каменци подôльскôмъ замкнено школы. Въ Кіевѣ нема вже холеры, але сподѣвають ся еѣ на весну.

— **Тифъ и шкарлятина** ширить ся въ Станиславовѣ. Такожь чорна вôспа выбухла тамъ.

— **Снѣжна метелиця** засыпала минувшои ночи шляхи зелѣзничі такъ, що нинѣ всѣ ранѣшні поѣзды значно спôзнили ся. Санна вже дуже добра.

— **Сензаційный процесъ.** Въ першихъ дняхъ сѣчня вôдбуде ся въ Петербурзѣ процесъ противъ инжінера Гачковского, выназходця т. зв. „віталіны". Якъ звѣстно, лѣчено тымъ средствомъ градо-начальника Петербурга ґенерала Ґрессера, котрый померъ въ наслѣдокъ зараженя крови віталіною. Яко свѣдокъ буде до розправы покликаный Вышнеградскій.

— **Нові грошѣ.** Пробы срѣбныхъ коронъ, які вѣденьска монетарня предложила Є. Вел. Цѣсареви, одержали вже Найв. удобрене а монетарня розпôчне вже выбивати ті короны изъ всего того срѣбла, яке правительство мае въ запасѣ. Срѣбні короны будуть однакожь ажь тогды могли пôти въ курсъ, коли стягнуть ся чвертьгульдены. Проектъ закона, котрый мае надати правительству право стягати дотеперѣшні монеты: штуки по 2 зр. разомъ и чвертьґульдены, лежить вже вôдъ довшого часу готовый въ міністерствѣ фінансôвъ и выслано его такожь угорскому правительству, але вôдповѣдь угорского міністерства фінансôвъ ще не наспѣла. Коли то стане ся, то наше правительство предложить дотычный проектъ безпроволочно Радѣ державнôй до ухваленя а тогды будуть заразъ стягати ся старі грошѣ и пôдуть въ курсъ срѣбні короны. Около половины сего мѣсяця выдасть правительство вѣрні вображеня новыхъ грошей а публичні касы дôстануть розпоряджене, якъ мають обчисляти выплаты пôсля коронной валюты. Фаховый референтъ угорского міністерства Енієді мае незадовго зъѣхати ся зъ репрезентантами австрійского міністерства, щобы порозумѣти ся зъ ними, якъ и коли мають выбивати ся нікльові и бронзові сотики (дрôбні грошѣ).

— **Велика родина.** Анґлійска королева мае теперь 55 живучихъ потомкôвъ, т. є. 6 дѣтей, 36 внукôвъ и 13 правнукôвъ. Наймолодша правнучка уродила ся тому тыждень; есть се донечка княжны, жѣнки Людвика Батенберского.

— **Справа саратовска.** Военный судъ въ Саратовѣ засудивъ за участь у знаныхъ розрухахъ пôдчасъ холеры 23 обжалованыхъ на смерть, 38 на тяжкі роботы, а 18 на вязницю, 75 обжалованыхъ увôльнено.

— **Найбогатшій чоловѣкъ** на цѣлôмъ свѣтѣ Ґульдъ померъ тыми днями. Его маетокъ выносить міліярдъ триста сѣмдесять пять тысячь міліонôвъ (1,375.000,000.000). Здавалось бы кому, що вôнъ бувъ щасливымъ. Отже не бувъ. Бажане помножувати маетокъ не давало ему нѣколи спокою и вôнъ навѣть не мавъ часу вышукати приємностей житя. Вôнъ бувъ сыномъ бѣдного господаря, а доробивъ ся маетку рôжными способами, не все чесными. Его ненавидѣли всѣ знакомі.

— **Пригоды.** Дня 29 падолиста с. р. въ Яблоници рускôй въ пов. бжозôвскôмъ трилѣтня донечка господаря Матвѣя Бараника вывернула банякъ зъ кипячою капустою и попарилась при тôмъ такъ дуже, що на другій день померла. За недозôръ дитины будуть винні вôдповѣдати передъ судомъ. — Вечеромъ дня 26 падолиста с. р. побили Стефанъ Мицько, рôльникъ въ Ямницѣ и Семенъ Ґаватъ, урльопникъ 8 полку уланôвъ въ коршмѣ въ Ямници (въ пов. станиславôвскôмъ) гамошного господаря Юрка Галибчака такъ сильно, що той заразъ въ ночи померъ. Дѣялось се, якъ сказано, въ коршмѣ; отже причину до бійки дала певно горѣвка. — Въ приступѣ божевôля позбавивъ себе житя въ Горожанѣ малôй въ пов. рудецкôмъ Иванъ Матвѣѣвъ. Вôнъ мавъ 27 лѣтъ, бувъ нежонатый, а вôдъ кôлькохъ мѣсяцѣвъ бувъ несповна розуму. — Минувшои пятницѣ застрѣливъ ся у Львовѣ складачь друкарскій, 20-лѣтный Осипъ Волосецкій. Куля пробила серце и вôнъ сейчасъ померъ. Причиною самоубійства була недуга грудна. — Дня 30 м. м. въ Ицкавахъ на двôрци упавъ кондукторъ Антôнъ Рафальскій межи ваґоны, котрі цѣле тѣло его роздавили и вôнъ померъ. — Дня 1 с. м. вечеромъ на просторѣ зелѣзницѣ, що зве ся „Вôднога межи Ярославомъ а Сокалемъ" кинувъ ся пôдъ колеса льокомотивы якійсь молодый чоловѣкъ. Вечѣръ бувъ темный, тому кондукторъ не мôгъ спостерегти самоубійника. Ажь пôзнѣйше замѣтивъ, що щось волѣче ся при машинѣ. Отже здержавъ поѣздъ и побачивъ, що мѣтлы, які ѣдуть передъ льокомотивою для згортаня снѣгу, схопили самоубійника за шило и притискаючи до шинъ, задушили его. Треба було ажь вôдшрубовувати мѣтлы, щобы нещасного выдобути зъ пôдъ машины. Тѣло передано будникови ч. 166, а вôнъ донѣсъ телеґрафічно начальникови въ Сокали о цѣлôй пригодѣ.

тогды зô мною, вы не можете зрозумѣти, мôй пане. Рука менѣ дрожала, я хибивъ; стрѣлявъ въ друге, але вже мѣривъ я у свое власне серце. Менѣ здавало ся, що я спасъ Милену вôдъ туркôвъ, що вже померла, отже и я можу додержати слова и спокôйно умерти.

И що вы скажете? Оба выстрѣлы хибили. Боже! якій страшный бôль обнявъ мое серце, коли я побачивъ Милену звязану, закуту въ кайданы и привязану до воза. Набôй, що я вымѣривъ въ неѣ, ранивъ лише еѣ въ руку; я задрожавъ зъ болю.

Хотѣвъ зôрвати кайданы, котрі ажь до крови впили ся въ мое тѣло. Дика товпа насмѣхала ся зъ нашого болю, попыхала насъ, рвала на насъ одежу, а я безсильный дививъ ся на бôль и соромъ жѣнки Куюнджича.

Ще нинѣ дрожу, коли пригадаю собѣ ту страшну хвилю. Я закушувавъ зубы зъ болю; а болѣло мене не такъ дѣло, якъ страшна, незавидна наша доля. До Милановичь гнали насъ безъ вôддыху. Ту стрѣтили мы цѣлый вôддѣлъ войска, котрый тягнувъ за собою пять возôвъ, наладованыхъ добычею. На оденъ зъ нихъ кинено мене, а на другій Милену. Поглядъ еѣ бувъ спокôйный, якъ бы не стрѣтило еѣ нѣяке нещастє. Я думавъ, що на мене гляне зъ докоромъ за те, що я не бувъ для неѣ добрымъ опѣкуномъ, що не сповнивъ волѣ батька. Тымчасомъ она глянула на мене зовсѣмъ ласкаво. Якій ангельскій бувъ сей поглядъ!

(Дальше буде.)

Всячина.

— **Якъ люде витають ся?** Зъ помежи всѣхъ звычаѣвъ товарискихъ, найбôльше рôжнородными и оригінальными суть формы повитаня, отже нѣчо дивного, що про нихъ написавъ оденъ Анґлієцъ окрему книжку. Вôнъ каже, що формы повитаня се ще останки зъ нашого звѣрского стану, котрі мы унаслѣдили по нашихъ пра-пра пра... дѣдахъ. Противъ тои теоріи повставъ другій ученый Надайль. Вôнъ каже, що поклôнъ се радше способъ показувати рухомъ тѣла комусь честь або послухъ. Що оно радше такъ есть, видко зъ того, що ще дотеперь мѣжь дикими людьми лише низші клаяють ся высшимъ, пôдвластеві наставникамъ. Однакъ зъ брошуры анґлійского ученого довѣдуемось мы богато цѣкавыхъ рѣчей. Отже передовсѣмъ нашъ звычайный европейскій поклôнъ се найпростѣйша форма привѣту. На Всходѣ въ такôмъ выпадку, коли когось витають, здôймають — чоботы. На островахъ при стрѣчи оденъ другому тре рукою по черевѣ, а въ Индіяхъ тягнуть ся знакомі за уха. Въ Новôй Ґвінеи и Новыхъ Гебридахъ, де страшна спека, есть звычай, що стрѣтившись зливають ся знакомі водою. Хинцѣ, кланяючись, повтаряють слова: „хинъ-хинъ", то значить: „до волѣ вашои", „готовъ вамъ служити". Тибетане, коли витають старшину Даляй-ляму, на знакъ найбôльшого послуху, показують ему языкъ и лижуть порохъ, розсыпаный передъ его престоломъ. У декотрыхъ племенъ африканьскихъ є звычай, що якъ стрѣчають ся добрі знакомі, котрі мѣжь собою люблять ся, то плюють. Нашь звычай подаваня руки се мабуть останокъ старинного звычаю. Въ давні часы такожь подавали собѣ люде руки, лише що въ руцѣ бувъ звычайно якійсь дарунокъ. Анаміты при стрѣчи опирають легко свои руки на руцѣ витанои особы и потирають своимъ носомъ лице еѣ. Ескімосы витають ся носами потираючи ихъ взаимно. Звычай цѣлувати ся, каже вченый Анґлієць, бувъ спершу лише межи особами одного рода: жѣнки цѣлували ся зъ жѣнками, а мужчины зъ мужчинами. Историки пишуть, що король Киръ поцѣлувавъ дѣда свого на знакъ великого поважаня. У насъ цѣлують ся въ лице, а Арабы лише въ бороду. Въ Анґліи княжна Ровена, донька Генґіста Фризійского, перша завела звычай цѣлувати ся при привѣтѣ. Приємный той звычай розширивъ ся дуже скоро и дойшло до того, що кождый, хто приходивъ до палаты княжны, мусѣвъ выцѣлувати всѣ дамы, котрі лишь заставъ. Поцѣлуй въ руку бувъ зъ давна символомъ послуху и пôдданьства. „Цѣлую руцѣ" — писали давнѣйше управителѣ и низші урядники до властителѣвъ дôбръ и замкôвъ. Въ Туреччинѣ поважану особу цѣлують въ край одежѣ. Римляне цѣлували рôгъ тоґи Цезара. Всѣ ті приклады можуть лишь пересвѣдчити насъ, що повитане есть формою товарискою, котра означае любовь, поважане або пôдданьство, а не давнымъ звѣрскимъ останкомъ, подôбнымъ, по думцѣ вченого Анґлійця до такого, якій теперь бачимо у собакъ, котрі обнюхують ся на привитане....

Телеграмы.

Вѣдень 6 грудня. Є. Вел. Цѣсарь вернувши зъ Вельсъ, зложивъ вчера по полудни візиту даньскому наслѣдникови престола, а той заразъ вôддавъ еѣ въ цѣсарскôй палатѣ.

Парижь 6 грудня. Коли Девіль, Любе и Бріссонъ вôдмовили взяти ся до утвореня нового кабінету, поручивъ президентъ Карно сю місію Ріботови, котрый выпросивъ собѣ часъ до надуманя ся. Загально сподѣвають ся, що Ріботови удасть ся зложити новый кабінетъ.

Букарештъ 6 грудня. Румуньскій наслѣдникъ престола вôдъѣхавъ до Лондону. Король вôдводивъ его ажь на дворець, де явили ся міністры и другі достойники цивільні и войскові.

Парижь 6 грудня. Комісія для справы панамскои переслухала Альберта Ґревіого, котрый заявивъ, що яко участникъ ґарантійного синдикату и правный дорадникъ Ренаша, вымѣнявъ въ француском банку чекъ на 20.000 франкôвъ.

Римъ 6 грудня. Парляментъ ухваливъ адресу до короля великою бôльшостію и розпочавъ дебату буджетову.

Парижь 6 грудня. Вчера пôзнымъ вечеромъ удалось Ріботови зложити слѣдуючій кабінетъ: Рібо, президентъ міністрôвъ и справы заграничні; Любе, справы внутрѣйшні; Рувіє, фінансы; Фрейсіне, вôйна; Бурдо, маринарка; Девель, рôльництво; Вьетъ, публичні роботы; Сарріянъ, торговля; Кароль Дюпії, просвѣта.

За редакцію вôдповѣдае **Адамъ Креховецкій.**

ИНСЕРАТЫ.

Експедиція мѣсцева
НАРОДНОИ ЧАСОПИСИ

зъ днемъ 1 (13) сѣчня 1892 перенесена до

„БЮРА ДНЕВНИКÔВЪ" ЛЮДВИКА ПЛЬОНА,

улиця Кароля Людвика, ч. 9.

„Бюро Дневникôвъ" буде приймати, выключно, вôдъ Нового року предплату мѣсцеву.

Инсераты („оповѣщеня приватнѝ") якъ для „Народнои Часописи" такъ такожъ для „Ґазеты Львôвскои" вôдъ теперь буде принимати лишь горѣ назване „Бюро Дневникôвъ" Людвика Пльона.

Дра Фридриха Ленґіля

БЕРЕЗОВЫЙ БАЛЬЗАМЪ

Самъ вже сокъ, природный, вытѣкаючій зъ березы наверченои, уходивъ вôдъ запамятныхъ часôвъ за найлѣпше средство на красу; але хемічно по припису вынаходця перероблений на бальсамъ, набирае вже майже чудесного дѣланя.

Якъ зъ вечера помастити нимъ лице або яке инче мѣсце на шкôрѣ, то вже на рано вôддѣлюе ся вôдъ шкôры майже незамѣтна лусочка, а шкôра сама стае свѣтло бѣлою и деликатною.

Сей Бальсамъ выгладжуе морщины на лици и воспôвку и надае ему краску молодости; шкôрѣ надае вôнъ бѣлôсть, деликатнôсть и свѣжôсть, въ найкоротшôмъ часѣ усороняе веснѣвки, родимѝ пляма, червонôсть носа, вугры и всяку таку нечистоту шкôры.

Цѣна одного збанка вразъ зъ приписомъ ужитку зр. 1·50.

Дра Ленґіля **Бензове Мыло,**

найлагôднѣйше и для шкôры найзноснѣйше, кавалокъ по 60 кр.

Антикварска оферта.

МАЙЕРЪ, ЛЕКСИКОНЪ

4 (найновѣйше) выдане

16 елеґантныхъ томôвъ оправленыхъ въ полотно, якъ новѝ, замѣсть

зр. 96 зр. 55.

M. Kuppitsch W-we, Wien, 1 Schottenring 8.

Се не обманьство!

Менѣ поручила одна зъ найбôльшихъ ґалянтерійныхъ фірмъ норимберскихъ заллы надмѣрного засобу товару продавати по цѣнѣ фабричнôй слѣдуючій товары и я спродаю ихъ, доки засобу стане:

1 нікльованый годинникъ ремонтоаръ, дуже гарный, реґульований на секунды, натягае ся безъ ключа; 1 дуже гарну портмонетку; 1 пышну цигарничку зъ правдивого бурштину и морской пѣнки; 2 патентовані спинки до маншетôвъ зъ чистого алюмінію; 1 перстень зъ штучнымъ брилянтомъ; 1 дуже гарну шпильку до кравтки зъ алюмінію; 1 дуже добрый пуляресъ зъ алюмінію; 2 патентовані свѣчники; 1 цѣла тоалета кишенева, дуже практична для кождого; 12 штукъ разомъ, одно гарнѣйше другого, и то все за диво низку цѣну, бо лише за **5 зр. 35 кр.** за побранемъ, або попередною присилкою гроша, оплачено. То все можна достати у нірнберского аґента

С. Альмана (S. Allmann) Wien
I Sterngasse Nr. 11.

Неприняный товаръ, о безсякихъ принимае ся назадъ.

ПРИГОТОВЛЕНЕ

на

ОДНОРОЧНЫХЪ ОХОТНИКÔВЪ

и до принятя въ

Ц. И К. ВОЙСКОВЙ ШКОЛЫ

починае ся въ приватнôй войсковôй приспособляючôй школѣ — **3 лютого с. р.**

Frisch, Wien 1, Schottenbasteingasse 4.

директоръ, ц. и к. майоръ въ пенс., уперѣдъ проф. въ ц. и к. Академіи вôдъ женѝ и корпусѣ вôдъ мінъ и пр.

Проґрамы даромъ.

Австрійско-угорска

FINANZ-RUNDSCHAU

Признане, якого доси зазнавало наше письмо, дало намъ товчокъ, побôльшити его обемъ а то такъ що до формату якъ и що до змѣсту нашои часописи. Въ рамкахъ дотеперѣшныхъ буде ся обговорювати, такъ якъ и доси, всѣ фінансовѝ и господарскѝ обявы обширно и предметово. Всежъ при тôмъ можемо числити, що въ новôй своѣй формѣ нашъ збôльшеный дневникъ знайде вôдкликъ голоснѣйшій. Попри жертвы, якѝ на насъ накладае побôльшене обему, высокôсть предплаты зôстае незмѣнена, така якъ доси, бо мы намагаемо знайти бôльше розповсюдненя.

═══ Число пробне даромъ. ═══

Рôчна предплата за 52 богатй змѣстомъ числа 1 зр.

Адміністрація: Wien, I. Wollnerstrasse 11

Поручае ся **ТОРГОВЛЮ ВИНЪ** Людвика Стадтміллера

у Львовѣ.

30

Зъ друкарнѣ В. Лозиньского, пôдъ зарядомъ В. И. Вебера.